

Vasile Voiculescu (pseudonim literar: **V. Voiculescu**, n. 27

noiembrie 1884, Pârscov, România – d. 26 aprilie 1963, București, Republica Populară Română) a fost un scriitor și medic român. În domeniul literar s-a distins în principal ca poet și prozator (a fost și dramaturg).

Vasile Voiculescu s-a născut în comuna Pârscov, județul Buzău, ca fiu al lui Costache Voicu (ulterior scriitorul luând numele de Voiculescu), gospodar cu stare, și al Sultanei (născută Hagi), fiica unui negustor. Școala a început-o în satul Pleșcoi, Buzău în 1890. Cursul primar l-a absolvit la Buzău. A urmat studii liceale la Liceul „Alexandru Hăjdeu” și apoi la Liceul Gheorghe Lazăr din București. Preocupat de materialism, pozitivism și evoluționism, îi citește pe Littré Claude Bernard, Auguste Comte, Darwin și Spencer. Studiază opera lui Wundt, Harald Høffding, Pierre Janet și W. James, fiind atras de psihopatologie și psihofizică.

Studiile universitare le-a început la Facultatea de Litere și Filosofie din București (1902 - 1903) și le-a continuat la Facultatea de Medicină, în 1903. Doctoratul în medicină l-a obținut în 1910.

S-a căsătorit cu Maria Mittescu, studentă la medicină, cunoscută din satul său natal, Pârscov. I-a dedicat poezii și scrisori de dragoste. Voiculescu a debutat în Convorbiri literare (1912). A practicat medicina la țară. În timpul Primului Război Mondial a fost medic militar la Bârlad, unde a participat la serile culturale ale lui Vlahuță. Editorial, a debutat cu volumul Poezii (1916). Din același an a colaborat la Flacăra lui C. Banu, la recomandarea lui Macedonski. A primit Premiul Academiei pentru volumul Din țara zimbrului și alte poezii (1918).

A fost membru titular al Academiei de Științe din România începând cu 21 decembrie 1935.^[4]

Vasile Voiculescu a murit în anul 1963. La Pârscov există Casa Memorială Vasile Voiculescu.

Devine medic și doctor în medicină la București, ține la radio o serie de conferințe de medicină pentru țărani (emisiuni renumite), dar pasiunea pentru scris se amplifică. A scris și povestiri fantastice. În proză îi apar postum Capul de zimbru, Ultimul Berevoi, ambele volume de povestiri; romanul Zahei orbul și Teatru, unele dintre povestiri au fost scrise în perioada când a fost exclus din viața literară, iar din dramaturgie între altele: Duhul pământului, Demiurgul, Gimnastică sentimentală, Pribeaga.

- În 1941 i-a fost conferit Premiul Național de poezie.

A fost timp de patru ani deținut politic în închisorile comuniste (1958 - 1962). A fost condamnat din eroare judiciară alături de alți membri sau colaboratori ai Rugului Aprins (Sandu Tudor, Sofian Boghiu, Dumitru Stăniloae, Benedict Ghiuș, Alexandru Mironescu, Adrian Făgețeanu, Roman Braga etc.)

Poetul român care, după 1948, a suferit cumplit pentru convingerile sale democratice, devenind deținut la vârsta de 74 de ani, și luându-i-se dreptul de a publica, a lăsat o operă literară de mare rafinament artistic, din care fac parte și „Ultimele sonete închipuite ale lui Shakespeare ...”. Creațiile au fost elaborate între 1954 - 1958. Cele 90 de sonete sunt o monografie închinată "paradisului și infernului iubirii", conform criticului Ovid S. Crohmălniceanu.

În închisoare s-a îmbolnăvit de cancer și a murit doborât de boală în noaptea de 25 spre 26 aprilie 1963, în locuința sa din București (strada Dr. Staicovici nr. 34).

În 1993 Vasile Voiculescu a fost ales post-mortem membru al Academiei Române.

